

ע"פ 55871/02/18 - מוחמד גדיר נגד ועדה מקומית לתכנון גבעות אלונים

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 55871-02-18 גדיר נ' ועדה מקומית לתכנון גבעות אלונים
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט שמואל מנדלבום
המערער	מוחמד גדיר
נגד	
המשיבה	ועדה מקומית לתכנון גבעות אלונים

פסק דין

1. בפניי ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בעכו (כבוד השופט עמית רוזינס) שניתן בתיק תו"ב 15.1.18-07-26808 ביום 15.1.18 (להלן: "גזר הדין").

רקע עובדתי

1. כנגד המערער הוגש ביום 11.7.17 כתב אישום בגין עבודות בנייה ושימוש ללא היתר במקרקעין שבהחזקת המערער שייעודם חקלאי באדמות הכפר ביר אל מכסור (להלן: "המקרקעין"), במסגרתם נבנו על ידי המערער ללא היתר שתי סככות. **האחת** - בנויה מרצפת בטון, קירות מבלוקים וגג מלוחות פח - משמשת למגורים **והשנייה** - בנויה ממוטות ברזל ולוחות מפח והיא משמשת כדיר צאן.

2. כמפורט בכתב האישום המערער הוא הבעלים של המבנים שניבנו ללא היתר והוא שעשה בהם שימוש בפועל, וכן צוין כי ביום 7.7.15 הוצא ונמסר למערער צו הפסקה מנהלי שבו נדרש המערער להפסיק ולהימנע מביצוע עבודות בניה ללא היתר.

3. עוד צוין בכתב האישום כי אילו היה המערער מקבל היתר, הוא היה נדרש לשלם אגרת בנייה וסכום כפל האגרה עומד על סך של 4,444 ₪.

4. ביום 15.1.18 התקיים דיון בבית המשפט קמא, ובו הודה הנאשם שלא היה מיוצג, בעובדות כתב האישום, לאחר שבית המשפט הקריא והסביר לנאשם את כתב האישום, ולאחר שכתב האישום תוקן בדרך של הוספת סעיף אישום נוסף, ולאור הודאתו הרשיע בית המשפט קמא את המערער בעבירות
עמוד 1

שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן.

5. בטיעוני המשיבה לעונש הוצגו צילומים של המבנים שנבנו ללא היתר והודגשה החומרה שיש בניה למגורים, וגם בנייה של מבנה חקלאי ללא היתר ושימוש בבנייה זו, וצוין כי במסגרת תיקון 116 ניתנה חומרה נוספת לבנייה שלא כדין במקרקעין שייעודם חקלאי.

6. כמו כן צוין כי מדובר בעבירות נמשכות, ובשים לב לחומרת נסיבות המקרה הכוללות בנייה בסטייה מתוכנית, שימוש שלא כדין בקרקע חקלאית, והעדר סיכוי להכשיר את הבנייה בזמן הקרוב, והשימוש המתמשך על ידי המערער מאז הודה בעבירה, התבקש בית המשפט קמא לגזור עונש מתאים, ונטען כי במקרים דומים הוטל קנס שנע בין 60,000 ₪ - 150,000 ₪ ובנוסף נדרש לחייב את המערער לחתום על התחייבות כספית שלא תפחת מסך של 50,000 ₪, וכן נתבקש צו איסור שימוש וצו הריסה שיבוצע בין 30 יום ל-6 חודשים, וכן נתבקש לחייב את המערער בתשלום כפל אגרת בנייה.

7. כנגד האמור לעיל, טען המערער כי יש לו אמנם בית אחר בביר אל מכסור אך הוא אינו מחובר למים וחשמל ולפיכך לא ניתן לגור בו, וכן נטען כי סה"כ שטח המגורים שנבנה על ידו עומד על 60 מ"ר ועל הרצפה יש בסה"כ 10 ס"מ בטון, וכשהמצב הכלכלי ישתפר הוא ידאג להשגת רישיון בנייה.

כמו כן נטען כי אין למערער לאן ללכת, וכי המבנה שנבנה על ידו למגורים הוא מבנה זמני שישמש אותו עד שיירכש על ידו מגרש למגורים לצורך בניית בית קרקע.

גזר הדין

8. בגזר הדין ציין בית המשפט קמא את הודאתו של הנאשם ואת הרשעתו בהתאם לעבירות לפי סעיפים 204(א)-(ג) **לחוק התכנון והבנייה התשכ"ה-1965** בנוסחו לפני תיקון 116 (החוק בנוסחו הקודם יקרא להלן "**חוק התכנון והבנייה**").

9. כמו כן ציין בית המשפט את הערכים הנפגעים מביצוע עבירות בנייה אשר הפכו "מכת מדינה", וציין כי בקביעת מתחם ענישה נלקחו בחשבון נסיבות ביצוע העבירה ובכלל זה גודל המבנים שנבנו, התקופה במהלכה נעשה במבנים שנבנו שימוש חורג והעובדה שמדובר בקרקע חקלאית, ולפיכך נקבע מתחם ענישה בין 40,000-100,000 ₪ ובתוך מתחם הענישה נלקחו בחשבון מצוקתו הכלכלית של המערער והודאתו באשמה ונטילת אחריות על מעשיו, ולפיכך גזר בית המשפט קמא על הנאשם קנס בסך 60,000 ₪ לתשלום ב-12 תשלומים שווים ורצופים בסך 5,000 ₪ או 10 ימי מאסר עבור כל אחד מהתשלומים, חתימה על התחייבות בסך 80,000 ₪, כפל אגרה וחוב בהריסת המבנים עד ליום 1.5.18 ואיסור שימוש החל מאותו תאריך.

הודעת הערעור

10. בהודעת הערעור נטען כי בית המשפט קמא לא התחשב בהיקף הבנייה הקטן יחסית, וכי מדובר בבנייה

למגורים בחלקה, וכן לא ניתן משקל ראוי למצבו הכלכלי הקשה מאוד של המערער, ובענין זה צורף דו"ח סוציאלי מהמועצה המקומית ביר אל מכסור, ממנו עולה כי למערער 6 ילדים מתוכם 3 קטינים, למערער רקע של התמכרות לאלכוהול ואלומות, וכי במשפחתו 3 ילדים בגירים שאינם לומדים וחלקם עובדים בעבודות מזדמנות והבכור בהם אנאלפבית, וכמו כן בתו בת ה-16 שוהה בבית לנערות במצוקה וכן צויין כי בשל אלימות משפחתית נאלצה אשת המערער לעזוב את בית חמתה ולעבור להתגורר במקום נידח בכפר בו נבנו המבנים נשוא כתב האישום.

11. בנוסף נטען כי לא ניתן משקל לבעיותיו הרפואיות של המערער, וצורף סיכום ביקור מיום 22.1.18 המפרט בעיות אורתופדיות ובעיות לב מהותיות שבעטיין נקבע כי **"במצב הנוכחי הומלץ לחולה על המשך מנוחה בבית וצריך להימנע מכל מאמץ של פעילות פיסית שיכולה לגרום להחמרה במצב"**.

12. כמו כן נטען כי המערער פועל להכשרת הבנייה וצורף אישור של מהנדס בנייה בדבר פעולות שננקטו בנושא, ולא ניתן משקל לכך שמדובר בבנייה שנבנתה רק לאחרונה עקב מצוקה, ובכל מקרה מדובר בבנייה קלה של סככות מלוחות פח. וכן נטען כי למערער אין עבר פלילי, ואין תיקים תלויים ועומדים כנגדו.

13. לפיכך התבקש בית המשפט לקבוע מתחם ענישה בין 15,000-18,000 ₪ וכן התבקש לעכב את צו ההריסה וצו אישור השימוש לתקופה של 18 חודשים ולפרוס את הקנס לתשלומים בסך 500 ₪.

14. בנוסף הועלו טענות לפגמים בדרך ניהול הדיון, כאשר הנאשם לא היה מיוצג, וכעולה מהפרוטוקול, בית המשפט קמא לא הסכים לדחות את הדיון טיעונים לעונש בכדי שהמערער יוכל לדאוג לייצוג משפטי.

טיעוני המשיבה

15. המשיבה מבקשת שלא להתערב בגזר הדין, ונטען על ידה כי אין לאפשר למערער לצרף להודעת הערעור ראיות שלא הוגשו כלל לבית המשפט קמא, וזאת במיוחד כאשר הדו"ח הסוציאלי שהוצג ניתן לאחר גזר הדין.

16. באשר לגובה הקנס הופניתי לפסיקה אשר לטענת המשיבה מצביעה על כך שגזר הדין אינו חורג מרמת הענישה המקובלת, וכן הודגש כי עבירות הבנייה הינן בגדר "מכת מדינה" וכי מדובר כאן בשילוב של בנייה למגורים ובניית דיר לשימוש מסחרי, וכי אין לתת משקל יתר למצוקת המערער שאחרת כל אדם שיש לו מצוקה ייקח קרקע חקלאית ויבנה עליה בית.

17. בנוסף נטען כי רמת הענישה לאחר תיקון 116 מחמירה בהרבה, והקנס המקסימלי לקרקע חקלאית עומד על סך של מעל 400,000 ₪ ובנוסף הודגשה העובדה שאין כל סיכוי להכשרת הבנייה למגורים שבוצעה על ידי המערער על הקרקע החקלאית, וכי יש לדאוג לכך שרמת הענישה תהיה כזו שלא יהיה משתלם לבצע את עבירות הבנייה.

18. לאחר שהצעה שהעליתי במהלך הדיון לא התקבלה על ידי המשיבה עלי ליתן הכרעתי.

דיון והכרעה

19. בטרם אפנה לבחינת טיעוני הצדדים מן הראוי לחזור על קביעתו העקבית של בית המשפט העליון לפיה :

"כלל הוא שלא בנקל תתערב ערכאת הערעור במידת העונש שקבעה הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים שבהם העונש שנגזר חורג במידה ניכרת מרמת הענישה הנוהגת במקרים דומים או כאשר דבק פגם מהותי בגזר הדין (ראו למשל: ע"פ 2715/15 פלוני נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (20.9.2015), בפסקה 6; ע"פ 5889/16 פלוני נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (8.1.2017), בפסקה 9). הדברים נכונים ביתר שאת שעה שהערעור שלפנינו מכון נגד קולת העונש ולא כלפי חומרתו, שכן כידוע ערכאת הערעור אינה נוטה למצות את הדין עם הנאשם"

ע"פ 5750/16 מדינת ישראל נ' ג'מאל חשאן (23.4.17, פסקה 10)

עוד נקבע כי:

"הלכה פסוקה היא שערכאת הערעור אינה גוזרת מחדש את דינו של מערער, ואינה נוטה להתערב בעונש שנגזר על-ידי הערכאה הדיונית, זולת בנסיבות חריגות שבהן נפלה טעות מהותית בגזר הדין, או במקרה שבו העונש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת.... בנדון דידן, אכן נפלה שגגה מלפני הערכאה הדיונית בכך שלא הגדירה באופן ברור את מתחם הענישה ההולם למעשים. יחד עם זאת, בית משפט זה פסק פעמים רבות כי זוהי אינה טעות המצדיקה כשלעצמה את התערבות ערכאת הערעור; "ערכאת הערעור בוחנת, בראש ובראשונה, את התוצאה העונשית הסופית, וגם אם נפלה שגגה באופן הפעלת מנגנון הבניית שיקול הדעת שעוגן בהוראות תיקון 113, אין בכך כדי להצדיק קבלת ערעור כאשר התוצאה העונשית אינה מצדיקה התערבות" (ע"פ 8109/15 אהרון אביטן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (9.6.2016))."

248/18 אהרון גבאי נ' מדינת ישראל (02.7.18, פסקה 9).

20. עם זאת ולאחר שעיינתי בכל טיעוני הצדדים אני סבור כי המקרה שבפנינו נמנה בכל זאת עם אותם המקרים בהם נדרשת התערבות ערכאת הערעור בגזר הדין. ואבהיר את עמדתי.

21. ראשית אתייחס למתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט קמא, וכפי שנקבע בסעיף 40 ב' לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן-"חוק העונשין"), העיקרון המנחה בקביעת מתחם הענישה הוא "עיקרון ההלימה" בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו, ובקביעת מתחם הענישה עלינו להתחשב בערך החברתי אשר נפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובכלל זה הנסיבות

אשר הובילו את הנאשם לביצוע העבירה (סעיף 40ג(א)-ו-40ט' **לחוק העונשין**) וכן במצבו הכלכלי של הנאשם (כאשר עסקין בעבירות קנס)(סעיף 40 ח' **לחוק העונשין**), וראו ע"פ 152/15 **עומר מסלמאני נ' מדינת ישראל** (17.11.15, פסקה 17 והפירוט המופיע שם ביחס לכל הנסיבות המנויות בחוק ואשר יש בהן כדי להשפיע לקולא או לחומרא בקביעת מתחם הענישה).

22. באשר לערך החברתי המוגן הנפגע מביצוע עבירות בנייה, אפנה לדבריו הברורים של השופט (כתוארו אז) מ.חשין ברע"פ 4357/01 **סבן נ' הועדה המקומית לתכנון ובנייה קרית אונו** פ"ד(3) 49,59 :

" בנייה שלא כדין היא לא רק תופעה, החותרת תחת התכנון הנכון של הבנייה, אלא השלכותיה מרחיקות לכת יותר. היא בין התופעות הבולטות, הפוגעות בהשלטת החוק. מי שעושה דין לעצמו פוגע באופן הגלוי והברור בהשלטת החוק..."

וכן ראו רע"פ 5545/11 **יאסין עאדל נ' הועדה המקומית לתכנון ובנייה לב הגליל** (2.8.11, פסקה ו') וכן רע"פ 9239/12 **עבדאלקאדר אבו עראר נ' מדינת ישראל** (2.1.2013, פסקה 12).

23. לאור עוצמת הפגיעה ביסודות שלטון החוק, ובאפשרויות התכנון בשל קיומן של עבירות בנייה בלתי חוקית, חזר בית המשפט העליון וקבע כי על בתי המשפט לנקוט בגישה מחמירה ותקיפה בכל הנוגע לענישה בגין בנייה בלתי חוקית וכך נקבע כי:

"בהזדמנות זו, הנני מבקש להוסיף מספר מילים, לגבי חומרתן של העבירות בהן עסקין. כפי שנקבע לא אחת, עבירות התכנון והבניה הפושות בארצנו, הגיעו לכדי רמה של "מכת מדינה", דבר המחייב נקיטת יד קשה נגד העבריינים. יפים, לעניין זה, דברי השופט ס' גובראן ברע"פ 6665/05 מריסאת נ' מדינת ישראל (17.5.2006): "על העונש שנגזר על מי שמורשע בעבירות נגד חוקי התכנון ובניה לשקף את חומרת המעשים והפגיעה בשלטון החוק ולשמש גורם הרתעה נגדו ונגד עבריינים פוטנציאליים, במטרה להפוך את ביצוע העבירות לבלתי כדאיות מבחינה כלכלית. כבר נפסק בעבר, כי בתי-המשפט מצווים לתת יד למאבק בעבירות החמורות בתחום התכנון והבניה, שהפכו לחזון נפרץ בימינו". הנני מצטרף לדברים נכוחים אלה."

רע"פ 189/14 **מודלג' נ' מדינת ישראל** (14.3.14, פסקה 5).

24. עם זאת, יש לזכור כי בצד המשקל שיש לתת למאבק המשפטי הנדרש בעבירות בתחום התכנון והבניה, יש גם ליתן משקל ראוי לנסיבות הספציפיות הנוגעות לכל מקרה, ובכלל זה הנסיבות לקולא, וכפי שנקבע לא אחת: "יזכר כי ענישה היא לעולם אינדיבדואלית, ואין לקבל טענה כי בשל היקפה של תופעה חברתית שעיקרה בעבריינות מסוג מסוים, שומה על בית המשפט לבטל את הנסיבות הקונקרטיות של המקרה שלפנינו- הגם שבהחלט יש לכך השפעה על נקודת האיזון בין השיקולים השונים..." (ע"פ 6538/16)

מדינת ישראל נ' פלוני (5.2.17, פסקה 14).

25. יישום העקרונות לעיל על המקרה שבפנינו מצביע לעמדתו על כך שמתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט קמא ראוי והולם בנסיבות ביצוע העבירה, כאשר מחד קיימות נסיבות לחומרה ובכלל זה העובדה שהמערער בנה 2 מבנים, ששטחם הכולל 160 מ"ר, העובדה שלא קיים סיכוי להכשיר את מבנה המגורים שבנה המערער בשל ייעוד המקרקעין כחקלאי מבלי שנטען כי קיימים מהלכים תכנוניים לשינוי הייעוד, ובשים לב לכך שהמערער עושה גם שימוש עסקי בדיר שנבנה על ידו, ובשים לב לתקופה הממושכת משנת 2015 שבה עושה המערער שימוש במבנים שנבנו ללא היתר, ומאידך קיימות נסיבות לקולא ובכלל זה מצוקת המגורים של המערער שאינה מוכחשת אשר הובילה לביצוע הבנייה, וכן העובדה ששני המבנים נבנו באופן המצביע על בנייה ארעית, ללא גג יצוק, ללא קירות אבן עם חיפוי, ונועדה ליתן פתרון מגורים בסיסי ביותר בתנאים ירודים למערער ובני משפחתו, ובהתאם גם הנזק והפגיעה הנגרמים במקרה זה לערכים המוגנים שפורטו לעיל, מצויים ברף הנמוך יחסית.
26. באשר לפסיקה בתוך מתחם הענישה, בהתאם להוראות סעיף 40ג'(ב) לחוק העונשין בית המשפט יגזור את העונש המתאים לנאשם, בתוך מתחם הענישה, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40 י"א לחוק העונשין וככלל זה הפגיעה של העונש בנאשם ובבני משפחתו, וכן נסיבות חיים קשות של הנאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה, שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק ונטילת אחריות של הנאשם על מעשיו.
27. לאחר שעיינתי בכל המסמכים והטיעונים שהועלו בפני אני סבור כי מצבו הרפואי של המערער, המצוקה הכלכלית והמשפחתית של כל ה"תא המשפחתי" של המערער, ונסיבות חייו האישיות הקשות של המערער אשר היה בעברו מכור לאלכוהול, ובהתאם הפגיעה הקשה הצפויה ל"תא המשפחתי" של המערער ולמערער עצמו עקב העונש, ובנוסף הודאתו של הנאשם באשמה כבר בראשית ההליך, ותחילת הפעולות שננקטו על ידו לצורך הכשרת מבנה הדיר, כל אלו מצדיקים לעמדתו קביעת עונש ברף התחתון ביותר של מתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט קמא, ובהתאם סכום הקנס שנקבע בגזר הדין, מחמיר עם המערער באופן המצדיק את התערבות ערכאת הערעור.
28. נכון אני לקבל את טענת ב"כ המשיבה לפיה המערער לא הציג בפני בית המשפט קמא את המסמכים שהוצגו בפניו והמצביעים על בעיותיו הרפואיות של המערער, ומצוקת משפחתו של המערער, אך בענין זה מצאתי לעשות שימוש בסמכותו הרחבה של בית המשפט הקבועה בסעיף 211 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ד-1982, לגביית ראיות "אם היה סבור כי הדבר דרוש לעשיית צדק", ולעמדתו בשים לב לכך שהמערער לא היה מיוצג בבית המשפט קמא, ובקשתו לאחר גזר הדין לדחות את הדיון בענין הטיעונים לעונש לצורך קבלת ייצוג, נדחתה, מצאתי לנכון שלא לחסום את דרכו של המערער להביא לכל הפחות בפני בית משפט של ערעור את תמונת הראיות המלאה הנוגעת לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

29. לפיכך אני סבור כי יש להפחית את הקנס שהוטל על המערער לסך של 40,000 ₪, ולאור מצבו הכלכלי של המערער, אני מורה כי הסך האמור ישולם כ-20 תשלומים בסך של 2,000 ₪ כל אחד, או 3 ימי מאסר עבור כל אחד מהתשלומים, חתימה על התחייבות בסך של 40,000 ₪ וכפל אגרה כפי שנקבע בבית המשפט קמא.

30. כאשר לצו איסור השימוש וצו הריסה, לא מצאתי מקום להתערב בקביעותיו של בית המשפט קמא, ובהעדר "אופק תכנוני" קרוב לא מצאתי גם עילה להורות בשלב זה על עיכוב ביצוע נוסף של צווים אלו מעבר ליום 30.11.2018, וזאת אך ורק בכדי לאפשר למערער התארגנות לצורך ביצוע עצמי של פסק הדין.

בעניין זה אציין כי על אף נסיבות המצוקה הקשות של המערער ומשפחתו, לא ניתן להשלים עם הבנייה הבלתי חוקית שביצע המערער, וזאת גם אם נקבל את טענת המערער לפיה הבית הנוסף שבו יש למערער זכויות אינו מחובר לחשמל ומים, ואינו ראוי למגורים, ומתן היתר למערער להמשיך בשימוש בלתי חוקי במבנים שנבנו על ידו עד שהמערער לטענתו "יסתדר" או ירכוש מגרש חליפי, תהווה מסר של השלמה של בית המשפט ואף עידוד למערער ואחרים ליטול את החוק לידיהם ובכל מקרה של מצוקה לפעול לביצוע בנייה בלתי חוקית באדמה שייעודה חקלאי, וכפי שנפסק כבר לא אחת שומה על בית המשפט לנקוט בגישה הפוכה אשר תבטל את הכדאיות הכלכלית של ביצוע עבירות בנייה באמצעות מתן צווים מתאימים אשר יורו על איסור שימוש והריסה של בנייה בלתי חוקית.

31. לקראת סיום אפנה רק לפסיקה דומה היכולה להצביע על רמת הענישה המקובלת, ותחילה אפנה לע"פ 29754-12-12 ועדה מקומית לתכנון הגליל המזרחי נ' אסלאן (6.2.13) שם בנה הנאשם בית מגורים בגודל 200 מ"ר על קרקע חקלאית והועמד לדין בעבירות הדומות למקרה שבפנינו, ובית המשפט המחוזי על אף שסבר כי יש מקום להחמיר בענישת הנאשם, עדיין קבע קנס בסך של 30,000 ₪ בלבד לבית מגורים בבניית קבע ששטחו עולה בהרבה על שטח המבנים במקרה שבפנינו עם כי יצוין כי שם הצביע הנאשם על הליכי תכנון שטרם הסתיימו במסגרתם אמור היה ייעוד המקרקעין להשתנות למגורים.

32. כמו כן אפנה לתו"ב 3498-08-11 ועדה מקומית לתכנון ובנייה מעלה חרמון מסעדה נ' חאתם בטחיש (6.11.2014) שם הנאשם החל בבניה קשיחה של רצפת בטון וקירות בלוקים, באדמה חקלאית ובית המשפט גזר על הנאשם קנס של 32,000 ₪ בהתחשב בכך שהמערער לא עשה שימוש בפועל במבנה אך מאידך לא הרס אותו.

כמו כן אפנה לע"פ 24261-02-10 קחיזי נ' מ.י.ו.מ לתכנון ובנייה גבעות אלונים (3.6.10), שם הורשע הנאשם בבנייה בשטח כולל של 782 מ"ר למגורים על קרקע שייעודה לצרכי ציבור, ובית המשפט המחוזי על אף שסבר כי פסק דינו של בית המשפט קמא הקל באופן ניכר עם הנאשם, לא התערב בגזר הדין, אשר בהתחשב בנסיבות אישיות של הנאשם ובמצוקת דיור גזר עליו קנס בסך של 40,000 ₪ וחייב חלקי בכפל שווי בנייה בסך של 40,000 ₪ כאשר במקרה שבפנינו לא נתבקש כלל

חיוב בכפל שווי בניה .

33. עוד אפנה לתו"ב **46709-11-12 (9.10.2013)**, עפ"א **7559-11-13 (10.12.2013)**, רע"פ **189/14 (3.3.2014)** **מדינת ישראל נ' מחמוד מודלג'** - העוסקים כולם בעניינו של נאשם אשר הורשע בהליכים קודמים בבנייה קשיחה מצטברת בשטח של כ-290 מ"ר, באדמה שייעודה חקלאי ובאותם הליכים ניתן גם צו שיפוטי המורה על הריסת הבנייה, ולאחר שהנאשם הפר את הצו השיפוטי ננקט כנגדו הליך נוסף ובו הוטל עליו עונש מאסר על תנאי של 8 חודשים בגין הפרת צו שיפוטי.

בהמשך הועמד הנאשם פעם נוספת לדין בגין המשך הפרת הצו השיפוטי, ועשיית שימוש חורג במקרקעין, ובסיכומו של דבר בית משפט השלום הפעיל את עונש המאסר על תנאי, גזר עונש מאסר חופף נוסף של 6 חודשים, כך שכפי שציין בית המשפט העליון שדן בנושא, בית משפט השלום לא הטיל בפועל עונש מאסר נוסף כלשהו על הנאשם, ובאשר לקנס, לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם לרבות מצבו הרפואי ומצוקת הדיור בה היה שרוי, גזר עליו בית משפט השלום קנס בסך **35,000 ₪**, ובתי המשפט המחוזי והעליון לא התערבו בגזר הדין.

34. לעמדת, מפסקי הדין לעיל עולה כי לנוכח הנסיבות שתוארו לעיל, הקנס בסך 40,000 ₪ שנקבע על ידי תואם יותר את רמת הענישה העולה מהפסיקה בנסיבות דומות מאשר גזר הדין שנקבע על ידי בית המשפט קמא.

35. לפיכך וכאמור לעיל אני מורה על תיקון גזר דינו של המערער כמפורט בסעיף 29 לעיל.

ניתן היום, כ"ט תשרי תשע"ט, 08 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.